

et Par støvede Reoler og en Voksdugssofa, og det hørte til de store Sjældenheder, et han opholdt sig her mere end netop den halve Time, da han tog sig en lille Lur efter Middagsmaden. Sine Prækner og Foredrag udarbejdede han altid ude bag Ploven eller paa sine Vandringer rundt til Sognets Syge og Fattige; thi — som han plejede at sige — han havde vendt sine Reoler Ryggen, efter at han havde fornummet, at man af Fuglene under Himlen, ja selv af Køerne i sin Stald kunde lære større Livsvisdom end af Alverdens sprænglærde Bøger.

... Der var denne Aften samlet henved et halvt hundrede Mennesker af bægge Køn og næsten af alle Aldre; og trods „Hallens“ sparsomme Belysning herskede der den hyggeligste og fornøjeligste Stemning.

Alle de unge Piger havde Plads langs den ene korte Væg, hvor de sad som en lang Blomsterække med de mørke og blonde Hoveder bøjede ned over et fint Hæklearbejde, som de havde Møje med at holde fast mellem deres stive, røde Fingre. Konerne derimod havde deres faste Stæde henne paa Bænken nærmest Kakkellovnen, hvor de sindigt „mokkede“ paa store Strikketøjer, mens de i den vanemæssige Grædetone, som Bønderkoner almindeligvis benytter i Omgang, snakkede med deres